

скитъ стомаси. Нова революция не станало, но и спокойствието ся не възстановило; пролетаритъ искали, щото да имъ е добро, а пакъ то все имъ било лошо, при всичко, че градътъ и господарството ся раззоравали отъ да купувать хлѣбъ за прехранванието имъ; била пробудена надежда за подобръние, и трѣбвало много старания за да е угасътъ, но и да угасне, то ще е кратко време, и периодическитъ ѝ възпламенявания всекога ще ся съпровождатъ съ страшни сътрясения до тогава, до като чловѣцитъ не поискать и не ся поучътъ да е осъществѣтъ по този или онзи начинъ.

Въ началото на октомврий, народътъ си въобразилъ, че скжпотията ще ся прекрати, и че всичкитъ му работи ще тръгнатъ превъсходно, ако той убѣди, или накара кралятъ и националното събрание да минатъ изъ Версаль въ Парижъ. По какви съображения ся ръководствувалъ сега народътъ, това не може да ся отгадае, защото той си ималъ собствена логика; но онези чловѣци, които распространявали въ народътъ тѣзи идеи, имали сж причини да искать присѣтствието на краля въ Парижъ. Градското управление, съ наслаждение говорило за кралескитъ сумми (*liste civile*), които кралятъ, послѣ дохожданието си въ Парижъ, по неволя ще ги дава за прехрана на градътъ, за поддръжане на спокойствието. Лафайетъ разбиралъ, че началникътъ на парижската национална гвардия ще господствува надъ кралятъ и събранието. Херцогътъ Орлеански, клиентитъ на когото интриговали въ всичкитъ слоеве на парижското